

Marga a la platja

Albert Arribas

Persones dramàtiques

La MARGA

La LAURA

No és estiu.

Una platja desordenada, amb cartrons i ampolles.

Capvespre.

Quietes, sobre la sorra,
la MARGA (dona madura en vestit de nit), i
la LAURA (descalça, però amb mitjons, duent les sabates a la mà).

*Els signes — i — indiquen silencis més o menys llargs.
El signe / indica el moment precís en què comença la rèplica següent.*

MARGA. La veritat, saps?, ben bé no m'esperava això.

LAURA. Periodisme, estudio.

MARGA. La veritat, encara se'm fa estrany estar aquí, un dimecres, a la platja, amb aquest fred. A tu no se't fa estrany, potser, perquè ets jove, perquè deus sortir sovint, de nit. ¿Surts — Surts sovint, de nit, els dimecres, tu?

LAURA. De vegades.

MARGA. —

LAURA. Estic fent segon, a l'Autònoma.

MARGA. El meu home m'ha dit sempre que havíem de sortir més. Anàvem cada dissabte a sopar, els divendres que siguin pels joves. La nostra filla sortia els divendres, algun dijous també, la resta de nits es tancava a estudiar a l'habitació. Se sentia tot a casa. Un pis — raonable, és, però molt ben encaixat. Té un envà sencer contigu, el nostre dormitori, amb el d'ella, paret contra paret amb la meva filla mentre estudiava. L'any que el vam triar, era un pis de disseny. Vam discutir molt on la podríem posar, quan va néixer. Gairebé tant com quin nom havíem de donar-li. La volíem sentir quan plorés, de manera que va acabar on va acabar, paret contra paret contra nosaltres. Tinc el son profund, no he pogut ser la millor mare. M'hauria anat encara més de través si no haguéssim tingut la nena enganxada al dormitori.

LAURA. Abans m'ho has preguntat, i jo estudio periodisme.

MARGA. Tens raó.

LAURA. Hm. — Fa fresca.

MARGA. Hm. Després se sentia tot. No podíem dormir, però tampoc no podíem fer sorolls.

LAURA. — Jo — em concentro més pel matí. Pel matí no em trec la son amb facilitat, però m'entra tot millor mentre no estic massa desperta. De matí, de matí només, de nit no. De nit m'agrada dormir.

MARGA. Periodisme. Està molt bé. No t'adormis i segur que tindràs un bon futur.

LAURA. Hm.

MARGA. Potser si la meva filla hagués estudiat els dematins, ara no estaríem aquí.

LAURA. Té un bon futur, la teva filla?

MARGA. Sí, un bon futur. Les coses li aniran bé, m'imagino. Per què no li haurien d'anar bé, les coses? Viu a l'estranger. Té més o menys parella. Treballa cobrant un sou. S'ha esforçat molt, per arribar on és ara.

LAURA. I on és, ara?

MARGA. Un bon lloc, ha trobat, la veritat, s'ha esforçat molt. A Cambodja, l'eterna terra verda. Hi plou sovint, es veu.

LAURA. Té importància, això?

MARGA. Fa fresca, a la sorra de la platja, un dimecres, qui ho havia de dir. Suposo que també té importància tot.

LAURA. És pagesa?

MARGA. Pagesa?

LAURA. La teva filla. És pagesa?

MARGA. Va portar un projecte final a Tailàndia. Allà la tenim. És enginyera agrònoma.

LAURA. Aquí no hi ha feina.

MARGA. I a Tailàndia no para de ploure. Era Tailàndia, m'he confós, no era Cambodja.

LAURA. Hm.

MARGA. Sempre es troba alguna cosa, si es busca bé, m'imagino.

LAURA. Quan necessites diners, sempre trobes alguna cosa.

MARGA. Hm. Qui ho hauria dit, que faria aquest fred a la platja.

LAURA. Un dimecres, sobretot, hm?

MARGA. Si vols anem a casa, l'Agustí fa dues setmanes que no ve. Està tal i com la va deixar, no m'ha vingut de gust recollir res. No m'ha vingut — de gust, senzillament res, en aquestes dues setmanes.

LAURA. L'Agustí és el teu marit, m'afiguro.

MARGA. Hm.

LAURA. Molt bé.

MARGA. Cap a Tailàndia ha hagut de tocar el dos, puf, com si res, com qui no vol la cosa.

LAURA. És de lloguer?

MARGA. El que compta principalment és que tenim les claus d'un indret on ens hi puguem deixar caure quan ens consumim.

LAURA. No sé si et segueixo.

MARGA. L'Agustí — desitjava que fos nostre. És de propietat. Jo també, jo també ho desitjava. De propietat. De propietat. De propietat. De propietat.

LAURA. —

MARGA. Vols que hi anem?

LAURA. Esclar.

MARGA. Quina pregunta.

LAURA. I us queda molta hipoteca?

MARGA. No t'asseguro que estigui presentable, el pis, fa dues setmanes que no el recullo gens. Ja t'ho he dit, crec. Em trobo un mica espessa, avui. No t'importa. Pitjor que aquesta platja no t'ho semblarà. També hi ha cartrons, vaig arribar gairebé a fer-ne mudances. També hi ha alguna ampolla. No ho tinc massa clar, em sentia desorientada, suposo que encara m'hi sento. Un pèl perdut tothom ho està, tu no en tens la culpa, d'això.

LAURA. Hi fa fresca, aquí.

MARGA. Hm, pot ser que sigui millor. Tu no en tens la culpa.

LAURA. No. Això és evident que no.

MARGA. —

LAURA. Llavors, ja l'heu liquidat, la hipoteca?

MARGA. Jo no ho he dit, que l'haguéssim/

LAURA. M'ha semblat que/

MARGA. No hem vingut per parlar de mi.

LAURA. Com vulguis.

MARGA. No hem vingut a parlar, de fet, segurament preferiria que no m'entenguéssis, no sé si seré capaç de contenir-me.

LAURA. Si vols, no dic res més.

MARGA. —

LAURA. D'acord. Com vulguis. No dic res més.

MARGA. Encara no sé què hi fem, aquí, a la platja.

LAURA. Hm.

MARGA. M'hi has forçat tu, a xerrar.

LAURA. —

MARGA. No t'hi senties còmoda, en silenci.

LAURA. No.

MARGA. Ho veus?

LAURA. —

MARGA. Si anem a casa, podrem deixar de parlar.

LAURA. Hm.

MARGA. Espero.

LAURA. Jo també ho espero.

MARGA. —

LAURA. Fa fresca.

MARGA. Deixa de parlar.

LAURA. —

MARGA. —

LAURA. Aquí, volia dir.

MARGA. La veritat, ben bé no m'esperava això.

LAURA. Hm.

MARGA. Saps?

LAURA. Llavors, us queda molta hipoteca?

MARGA. —

LAURA. Hi anem o no?

MARGA. La vam — liquidar fa tres setmanes.

LAURA. Tres setmanes.

MARGA. Abans que s'esfumés l'Agustí, sí.

LAURA. És una bona notícia.

MARGA. Gràcies.

LAURA. Jo encara no l'he pogut començar.

MARGA. Hi anem o no?

LAURA. Quan m'ho diguis. Tu/ manes.

MARGA. Jo mano.

LAURA. I a Cambodja, hi has estat mai?

MARGA. A Tailàndia.

LAURA. Es tracta d'un país molt — periodístic.

MARGA. Hi plou sovint, pel que es veu.

LAURA. A l'època dels monsons, això diuen, especialment.

MARGA. Sí, hi tenen sempre la terra verda.

LAURA. És un indret força sec, en aquest sentit, em sembla.

MARGA. És un país molt periodístic.

LAURA. I tant, això sí.

MARGA. Vam anar-hi junts, amb un bitllet de loteria, al banc, per avançar els tres darrers terminis. Regularment, hi jugo, en un principi ho feia només pels nens cecs. Hi jugava, a la loteria, regularment, sense ànim de lucre, per rutina, m'imagino. Em va agafar de sorpresa, guanyar, havíem oblidat quasi del tot la hipoteca. No era gran cosa, el premi, comparat amb el que hi havia en joc, aquell vespre, però va ser emocionant. Vam aconseguir avançar tres terminis de cop, per art de màgia, els darrers, adéu a la hipoteca. Aquella nit no vam poder dormir, i la nena no hi era, per celebrar-ho, a més a més.

LAURA. Jo — si m'estic alguna nit així en vela, al matí ja no sóc capaç d'estudiar, saps?

MARGA. Hm, ens vam tirar el matí dormint, el dia després. No passa res si dorms fins les dues de la tarda, de tant en tant, alguna vegada. És fins i tot recomanable, volia creure.

LAURA. No, no passa res.

MARGA. Aquella nit suposo que vam arribar massa lluny. Havíem deixat el pis fet un desastre, una mica com aquesta platja, però sense cartrons, els cartrons va ser una setmana més tard.

LAURA. —

MARGA. Un cop l'Agustí havia escampat la boira, van entrar els cartrons. Qui ho hauria dit que n'hi hagués d'haver tants, en una platja. No les deuen netejar mai, si no és estiu. En busques desesperada i no en trobes, i ara resulta que la platja n'està plena, de caixes.

LAURA. Hm.

MARGA. No et passarà absolutament res, si no pots estudiar algun dematí.

LAURA. És un món molt agressiu, el periodisme.

MARGA. —

LAURA. I per les nenes cegues, ningú no juga/ a la loteria.

MARGA. Quines nenes cegues? No sé què estàs dient.

LAURA. Jo tampoc no ho sé, què hi deu fer la teva filla a Cambodja.

MARGA. No és cega, la meva filla.

LAURA. Ja m'ho afiguro, que no. Precisament. És enginyera/ agrònoma.

MARGA. Des que va marxar cap a Tailàndia, sembla un desconcert, el nostre pis. No l'havia mantingut mai gaire endreçat, però quan va marxar, de sobte, tot va ser diferent.

LAURA. Té la meva edat?

MARGA. — Saps quina edat tinc?

LAURA. Cinquanta-tres.

MARGA. No.

LAURA. Cinquanta-quatre.

MARGA. L'Agustí era un obsés de l'ordre, fins el dia que vam aconseguir liquidar la hipoteca. Vam anar al banc, ara farà tres setmanes, per la tarda, un dijous, amb el bitllet de loteria a la mà. No hi havia jugat només pels nens cecs, evidentment. El portava jo perquè em va voler donar un vot de confiança. I després no sé què va canviar, si és que va canviar alguna cosa, però el nostre pis va acabar de convertir-se en una olla de grills. La loteria l'havia guanyat jo, per tant hi portava jo el bitllet, al banc, és natural.

LAURA. I així, la nit sencera. No hi va quedar lloc, al llit, aleshores, amb tant de rebombori?

MARGA. Esclar que n'hi queda, de lloc, al meu llit. I a la taula, també, si vols. És més aviat al terra, als calaixos, als prestatges, on tot es troba fora de to. No et semblarà res de l'altre món, en realitat. Hm?

LAURA. Tota la casa, la tens així, o només el vostre dormitori?

MARGA. La taula de la cuina, em referia. No hi tenim cap taula, al nostre/

LAURA. Llavors no es tracta només de/

MARGA. El de la nena no n'està tan tocat, per bé que es tracta d'un desori general, això no t'ho negaré. Va ser arribar i moldre, en tornar del banc, no ens havia passat mai una cosa semblant, que jo recordi.

LAURA. Hm.

MARGA. Després, no m'ha vingut de gust recollir res. No m'ha vingut de gust senzillament res, en dues setmanes.

LAURA. — A mi no m'importa.

MARGA. Tens raó, fa fresca.

LAURA. A més vaig descalça.

MARGA. Calça't. És veritat.

LAURA. Hm. Esclar. (*La LAURA es calça.*) Hi anem, o no?

MARGA. Aquella ampolla d'allà està sense obrir.

LAURA. Quina?

MARGA. T'hi has fixat? Aquella.

LAURA. Aquesta?

MARGA. No. Aquella.

LAURA. M'estic morint de set.

MARGA. Aquesta també, també, és curiós.

LAURA. Què hi tens, a casa?

MARGA. Què hi tinc?

LAURA. Hm.

MARGA. De beure? — Picapoll. Xarel·lo. Rueda. Chardonnay.

LAURA. Només hi ha vi, a la teva bodega?

MARGA. Vi blanc. És cosa de/ l'Agustí.

LAURA. Marga, — m'estic morint de set.

MARGA. —

LAURA. Deu ser aquest aire salat, Marga, hi anem?

MARGA. També hi ha licors, si et ve més de gust.

LAURA. M'encanten, i tant, em tornen boja, els licors, Marga.

MARGA. Creus que ha estat una bona idea/ venir a la platja?

LAURA. Té la meva edat?

MARGA. —

LAURA. Té la meva edat?

MARGA. esclar que no. Quants anys tens, tu?

LAURA. És enginyera agrònoma, hm, però potser a Cambodja no calia tot el títol.

MARGA. Per què no?

LAURA. No me l'has dit, encara, la teva. Quaranta-nou, cinquanta?

MARGA. És un país com qualsevol altre, Tailàndia.

LAURA. Naturalment. Qui diu el contrari?

MARGA. Hm.

LAURA. Hi deu fer més calor, que aquí. Per quedar-se a la platja, em refereixo.

MARGA. Tens ganes que encetem una ampolla?

LAURA. No prefereixes fer-ho al pis? Al teu pis, no ho sé, jo ho preferiria.

(La LAURA comença a fer-se una cigarreta.)

MARGA. Se t'esvairà el perfum, seria una llàstima.

LAURA. En vols?

MARGA. Et dóna un toc força personal. M'ha impressionat, quan ens hem trobat.

LAURA. És aigua de colònia, de fet.

MARGA. Te l'has comprat tu?

(La LAURA acaba de fer-se la cigarreta.)

LAURA. Tens foc?

MARGA. No m'agrada l'olor del tabac. Sempre m'ha semblat massa masculina.

(La LAURA treu un encenedor.)

LAURA. Ara mateix, només fem pudor de mar. Deixa'm que t'olori, a veure tu. — No resulta gaire agradable, la sal, és una aroma excessivament física.

(La LAURA encén la cigarreta.)

MARGA. Es cala amb rapidesa, sí, la brisa hi ajuda.

LAURA. Fa estona, que hi som, aquí a la platja.

MARGA. M'imagino que aquestes caixes no es poden aprofitar, deuen haver quedat encartonades, amb tanta sal.

LAURA. —

MARGA. Els veïns són estrangers, sabies? Cuinen coses diferents, un menjar amb unes olors particulars, ara quan hi anem serà el que notaràs primer. Ja fa uns anys que s'hi van instal·lar, però no ens parlem. No s'han presentat mai, ni tenen cap obligació de fer-ho. Saluden, quan se'm creuen, això sí, són gent correcta. De tant en tant ens demanem la sal, a vegades potser un ou, no tenen les claus de casa, vull dir, és una confiança limitada. No ens parlem, i no ens hem presentat mai per poder intimar d'una altra manera. M'estan observant constantment, des que l'Agustí va tocar el dos, fins i tot surten al balcó, quan me'n vaig, me n'he adonat.

LAURA. Fumen, els teus veïns?

MARGA. A casa no s'hi pot fumar, d'acord? Fins ara s'hi ha fumats només una vegada, quan la nena va fer els divuit, era un dia especial, i hi havia tots els amics.

(La LAURA torna a encendre la cigarreta, que se li ha apagat.)

LAURA. Avui també pot ser un dia especial.

MARGA. Si has de fumar-hi, no hi anem.

LAURA. Qualsevol dimecres pot acabar transformant-se en un dia especial.

MARGA. No es tracta d'això, sentir-se jove, per molt que t'ho vulguin fer creure.

LAURA. Ja no sé ni què dic, obrim una de les ampolles, hm?

MARGA. Coneixes el meu barri?

LAURA. No. Té els carrers estrets?

MARGA. Alguns.

LAURA. No, no el conec.

MARGA. Haurem d'agafar un taxi.

LAURA. — Cap problema.

MARGA. Saps obrir una ampolla sense llevataps?

LAURA. A aquella li queda un cul, està mig plena.

(La MARGA agafa una de les ampolles plenes.)

MARGA. Ho intentes?

LAURA. Es tracta d'una espècie de poble, el teu barri. No hi he passat mai, com a molt de petita.

MARGA. Et resultarà més exòtic, anar-hi, llavors. A mi m'emocionen els llocs exòtics. Però no en el sentit de Cambodja, que és el que anaves a dir.

LAURA. Potser si hi enfonso el tap... Crec que ho vaig sentir un cop. Deixa-m'ho provar.

(La MARGA allarga l'ampolla a la LAURA, que prova d'obrir-la.)

MARGA. A casa no s'hi fuma, entesos?

LAURA. Se't faria més exòtic.

MARGA. Amb els veïns en tinc prou, de debò.

LAURA. Vius en un bloc de pisos?

MARGA. De tres plantes, és un antic xalet restaurat. A baix no hi viu ningú, hi ha una mena de botiga-oficina. Aleshores tenim independents els dos pisos, van afegir-hi una escala exterior, i el nostre és l'àtic, si se'n pot dir àtic, sempre m'ha agradat dir-li d'aquesta manera. Vam estar molts anys sense veïns al pis del mig, però malgrat les olors prefereixo que n'hi hagi, resulta més acollidor. S'haurien d'haver presentat, quan van ocupar-lo, sovint ho penso, i tampoc no es tracta d'una pudor tan exagerada.

LAURA. Dus algun objecte per ajudar-me? M'estic fent mal al dit.

MARGA. He vingut sense res, em sap greu.

LAURA. S'ha de poder obrir, a casa ho he vist, alguna vegada. Però sense res, no sé si/

MARGA. No se sap mai, què et pot passar, a la platja, un dimecres. En tot cas, jo no ho tenia gaire clar.

LAURA. Hm.

MARGA. Com és, casa teva? Vius amb...?

LAURA. — Visc sola.

MARGA. —

LAURA. Visc aquí. Els meus pares sí que són pagesos, saps?

MARGA. I els tens molt lluny?

LAURA. Puc veure'ls cada cap de setmana.

MARGA. Quina sort.

LAURA. Marxo els divendres al poble.

MARGA. Aleshores no surts, amb els amics d'aquí.

LAURA. Els divendres no.

MARGA. És una llàstima.

LAURA. Hm.

MARGA. I ja t'hi acostumes?

LAURA. Saps per què estudio periodisme?

MARGA. Per què?

LAURA. Per poder fer jo les preguntes.

MARGA. — M'agrades, se't veu una persona intel·ligent.

LAURA. — Ho diu sempre un amic meu/

MARGA. A més, no se't nota un català de poble.

LAURA. Què entens per un català de poble?

MARGA. No ho sé, ets prou afortunada. Ni massa lluny ni massa a prop. I semblés intel·ligent, et rodeges de nois intel·ligents, la universitat té aquesta gràcia.

LAURA. No tot és tan senzill, a la universitat.

MARGA. En el fons, m'imagino que no hi ha cap obligació d'anar-hi. Jo no vaig gaudir-lo, aquest privilegi, era una altra època, si vols, això sí.

LAURA. Crec que no hem vingut per parlar de mi, tampoc.

MARGA. No estem parlant de tu, estem xerrant.

LAURA. Què entens per un català de poble? També hi ha Internet, als pobles. Hi ha televisió, evidentment. Fa segles que hi ha ràdio, que hi ha televisió. La gent viu a Internet, a tot arreu, no ho he pillat, què volies dir.

MARGA. A l'accent, em referia.

LAURA. Ja ho sé, que et referies a l'accent. En quin sentit, un català de poble?

MARGA. No t'ho puc dir, jo m'entenc.

LAURA. Vas anar a pagar les últimes tres lletres de la hipoteca amb un bitllet de loteria, resulta xocant, si més no. Sens dubte vau assaborir millor el moment, és obvi, s'ha de poder assaborir bé aquest moment. M'afiguro que, que es tractés de les tres últimes, va donar-hi valor afegit. Poder-ne pagar de cop tres de les del mig no deu semblar gran cosa, possiblement no hauríeu capgirat el pis.

MARGA. No sé què ens va agafar, tens raó.

LAURA. A mi, m'hi permetrien sol·licitar una hipoteca, amb un bitllet de loteria?

MARGA. Cal que cobris un sou.

LAURA. Prou que el cobro. — No arribarà mai a correspondre's, però, amb el que caldria que fos. No sempre és tan senzilla, la vida d'un estudiant.

MARGA. —

LAURA. Hauríem de fer un pensament, si vols anar a casa teva. La sal em pica.

MARGA. Es deixa destapar?

LAURA. Crec que acabaria sortint donant-hi cops pel cul.

MARGA. Prova-ho.

LAURA. No pot trencar-se'm?

MARGA. Per què? Fes-ho.

(Durant una llarga estona, la LAURA dóna cops al cul de l'ampolla, sense que en surti el tap. Breu riure de la MARGA.)

LAURA. Potser si la mullem a l'aigua...

MARGA. Agafaria regust, quan li aconseguissis ficar el tap.

LAURA. Treure'l, l'estic intentant treure.

MARGA. No paris, ho fas bé.

LAURA. I si es trenca?

MARGA. Relaxa't, et veig molt tensa. Què t'ha de passar?

LAURA. Dubto molt que hi quedi cap regust, per mullar-la una mica.

MARGA. Ni parlar-ne. Abans que em facis beure vi salat, n'agafo una de les que estan mig buides.

LAURA. Espera, deixa'm provar-ho.

(La LAURA continua picant l'ampolla. Després d'una estona llarga, se li escapa una riallada, i segueix amb els cops.)

MARGA. Tenies raó, la sal ho esquitxa tot, aquí a la platja.

LAURA. Pam pam al cullet... Ets pessimista?

MARGA. Pessimista?

LAURA. L'ampolla mig buida, mig plena... Era una broma.

MARGA. No t'aturis, no t'aturis.

LAURA. També et pica, a tu, la sal?

MARGA. Si et ve de gust, quan arribem a casa, prens una dutxa.

LAURA. No faré massa soroll?

MARGA. Els veïns, et preocupa?

LAURA. —

MARGA. Què, encara/ no...?

LAURA. No dus res per fer pressió?

MARGA. He vingut amb les mans buides, ja t'ho he dit.

LAURA. Jo també he vingut sense res.

MARGA. Mulla-la una mica.

LAURA. Vols dir?

MARGA. Sí.

LAURA. Hm.

MARGA. Per què no?

LAURA. —

MARGA. Descalça't, que no et destrossis les sabates.

(La LAURA es descalça i es treu els mitjons. S'apropa cap al mar. La MARGA la segueix sense arribar a ficar-se a l'aigua.)

LAURA. Se m'enganxarà tota la sorra.

MARGA. Posa el coll en remull. Que et fa cosa fer-ho més fort? Vés-li donant cops al cul, igual que fins ara.

LAURA. Tinc por que em faci mal.

MARGA. Està freda?

LAURA. Un pèl.

MARGA. Prova de remenar-la com un peix, però vigila no t'esquitxis.

LAURA. Servirà de ben poc. A casa donaven els cops contra la paret, acabo de recordar-me'n.

MARGA. Després prendrem una dutxa, quan hi arribem.

LAURA. Em sembla que sí que em ve de gust. Merda, el tabac. Me'l guardes?

(La LAURA li llança la bossa del tabac a la MARGA, que riu breument.)

MARGA. Que es mulli, resultarà tot més fàcil.

(La MARGA torna a llançar-li la bossa del tabac a la LAURA, que l'agafa com pot perquè no caigui a l'aigua.)

LAURA. Eh, que se'm pot mullar, per favor. Guarda-me'l.

(La LAURA torna a llançar-li la bossa del tabac a la MARGA.)

MARGA. A casa, res de fumar-hi, em sents?

LAURA. No me'l tornis a llançar. O surto.

MARGA. Hm. Què, va sortint?

LAURA. Sí, millor que sí.

(La LAURA surt de l'aigua, agafa un cartró i s'hi posa al damunt per treure's la sorra amb les mans. Li dona l'ampolla a la MARGA.)

MARGA. T'assentarà bé, prendre una dutxa.

LAURA. M'acostes les sabates?

MARGA. Comença a deixar-se anar. Ho has vist?

LAURA. De debò?

MARGA. Un mil·límetre, el primer pas.

LAURA. No seria més efectiu ficar-lo cap a dintre?

MARGA. Per què no la piques una estona més a l'aigua?

LAURA. Jo no noto res.

MARGA. I tant que sí.

LAURA. Vols que hi torni?

MARGA. Hm.

(La MARGA riu amable. La LAURA es dirigeix de nou cap a l'aigua, i la MARGA es queda on era.)

MARGA. Que tens fred?

LAURA. No, no no. Un mil·límetre? Tu creus?

MARGA. Compte que no t'esquitxi massa.

LAURA. No em llancis el tabac, eh?

MARGA. Te'l tinc ben guardat.

LAURA. Aquí, a la franja on comença el mar, que també hi ha sorra mullada, està tot molt més fosc, em sents? Segueixen encesos, els fanals, és xocant que no arribin uns quants metres més lluny, fins l'aigua. Tu t'hi guipes més o menys, encara? Em veus? Al mar s'hi ha fet de nit. Quina hora deu ser?

MARGA. Hi ha la llum del passeig. No t'hi veus gens?

LAURA. Sí, no em refereixo a això.

MARGA. Tens fred?

LAURA. Hm. Ho hauries de comprovar tu mateixa, també depèn d'on et situïs.

MARGA. Ah sí?

LAURA. Trobarem taxis, a aquestes hores?

MARGA. Hm. Va sortint, el tap?

LAURA. Jo no hi veig ni el teu mil·límetre, Marga, tinc fred.

MARGA. Així t'entrarà millor una bona dutxa calentona.

(La LAURA torna a sobre el cartró.)

LAURA. M'atanses les sabates?

MARGA. Hi ha una certa llum, aquí a la sorra, amb el passeig i la lluna. S'hi reflecteix la claror, no? Per això et sembla que la nit sigui més fosca dintre de l'aigua.

LAURA. M'atanses les sabates?

MARGA. Hm. L'has seguit picant, el cul?

LAURA. Cal fer-ho contra una paret, crec, amb un drap, i tampoc no resulta fàcil, pel que recordo. Si vols, tenim les altres ampolles/

MARGA. Que estan mig plenes.

LAURA. O mig buides, hm.

MARGA. M'agrada que encara et quedi sentit de l'humor, a aquestes hores.

LAURA. Ja t'he dit que m'entra tot millor mentre no estic gaire desperta.

MARGA. Tens son?

LAURA. No, però de nit m'agrada dormir.

MARGA. La dutxa t'animarà, ja ho veuràs.

LAURA. —

MARGA. —

LAURA. El bany d'aigua fresca ha fet també bastant efecte.

MARGA. A partir d'ara, segur que vindràs a la platja, abans de posar-te a estudiar.

LAURA. No ho crec. — Quan vull estudiar, m'he de poder concentrar, per no perdre el temps. Massa sovint, em passa, que no ho aconseguixo.

MARGA. I tens una bona il·luminació?

LAURA. —

MARGA. Ha canviat molt, la universitat, és cert. No gaires persones hi accedien, a la meva època, era cosa d'uns pocs, sempre ho havia estat. Es veu que hi començava a anar més gent, però no com ara. I mentrestant la majoria ens trobàvem en igualtat de condicions, això sí.

LAURA. No es tracta de cap privilegi, avui. És un dret. La teva filla té dret a ser pagesa, si vol, i jo tinc el dret de no ser-ho.

MARGA. Resulta fonamental, una bona il·luminació, fes-me cas. Et concentraries millor a l'hora d'estudiar, sé de què em parlo, la meva filla estudiava de nit.

LAURA. I jo estudio pel matí, davant de la finestra.

MARGA. No hi ha fronteres, avui dia, amb Internet, és la nostra finestra al món, això també és cert. Hem d'assumir-ho, perquè ens hi hem d'adaptar, ho ha impregnat tot, la xarxa, ja no hi ha tabús. Ens ha forçat a ser diferents, probablement. Al principi jo tampoc no volia adaptar-m'hi, molta gent de la meva edat no s'hi ha adaptat. No m'hi va quedar altre remei, tinc una filla a Tailàndia. Però es tracta d'un horitzó irreal, desenganyem-nos, tot semblen privilegis quan en realitat només són il·lusions.

LAURA. A mi no m'hi ha forçat Internet, a ser diferent.

MARGA. Jo mateixa, sense anar més lluny, a través de la xarxa t'hauria pogut entabanar, i en realitat, no ho sé, resultar ser un miserable ronyós, fent-me passar per una tal Marga de mitjana edat, que ha pagat la hipoteca fa tres setmanes amb un bitllet de loteria.

LAURA. Encara no m'has dit quants anys tens.

MARGA. Quants me'n poses?

LAURA. Quaranta-sis.

MARGA. Abans eren cinquanta-cinc.

LAURA. Té la meva edat, la teva filla?

MARGA. Massa jove, em vaig quedar embarassada, segurament. — Qui sap si, si no, potser hauria pogut acabar anant a la universitat.

LAURA. Encara no hem obert l'ampolla.

MARGA. Prova-ho amb l'altra, si vols, n'hi ha una altra, sense estrenar. Amb sort, no se't resistirà tant, i es deixarà fer, la segona.

LAURA. L'ampolla, hm. — L'ampolla. — No en tens ganes, d'agafar l'ampolla?

MARGA. Hm.

LAURA. S'hi poden fer mil coses amb una ampolla, sabies, Marga? Menys obrir-la sense llevataps, això està clar, és el que aquesta nit he descobert.

MARGA. —

LAURA. S'hi pot enviar missatges, per exemple, a l'enamorat que t'espera des de l'altra banda de l'oceà. A Internet ho acabaries trobant, tot el que s'hi pot fer, amb una ampolla. S'hi pot fer malabars, la meva germana petita en fa, de malabars, amb ampolles.

MARGA. Tens una germana petita?

LAURA. —

MARGA. —

LAURA. Encara no t'ho he dit, quina edat tinc.

MARGA. Però estudies segon de periodisme.

LAURA. Llavors, ja t'està bé?

MARGA. Sí. — Més o menys.

LAURA. — Per qui treballa, la teva filla, a Tailàndia? M'afiguro que no deu ser freelance, no he sentit mai parlar de pagesos freelance.

MARGA. Col·labora amb una ONG irlandesa.

LAURA. Es tracta d'un país molt periodístic. Tot i que Cambodja encara ho deu ser més, Cambodja deu ser la capital del periodisme turístic. Jo també els confonc, de vegades, són països amb moltes coses en comú, pel que tinc entès.

MARGA. Si vols prendre la dutxa hauríem d'anar passant, no serà fàcil trobar taxi, a aquestes hores.

LAURA. Molt bé, tu manes.

MARGA. — Et pica la sal?

LAURA. No gaire/

MARGA. Jo mano...

LAURA. Hm.

MARGA. (*Riu.*) Vols el tabac?

LAURA. Gràcies.

MARGA. Ja no fas olor a colònia.

LAURA. I tant. Vine, olora'm bé.

MARGA. — Potser sí. Potser encara es nota.

LAURA. Com que potser? Oloram millor.

(*La LAURA agafa l'altra ampolla que està sense obrir.*)

LAURA. Aconseguiré obrir-la, aquesta?

MARGA. La sal et pica?

LAURA. — A l'esquena, per favor, me la rasques?

MARGA. De totes maneres, el que has de fer és dutxar-te.

LAURA. Em pica molt.

MARGA. Hauries de procurar no pensar-hi.

LAURA. És superior a mi.

MARGA. — Quin desastre, es cala per tot el cos, aquesta sal.

LAURA. Si us plau, Marga.

MARGA. On vols que et grati?

LAURA. Una mica més avall.

MARGA. Més avall?

LAURA. —

MARGA. Més avall?

LAURA. Una mica més, encara.

MARGA. On tu diguis.

LAURA. Hm.

MARGA. Més avall?

LAURA. Una mica.

MARGA. El millor serà dutxar-nos, de totes maneres.

LAURA. Hi anem?

MARGA. — Al final no hem obert cap ampolla.

LAURA. Dóna'm les claus de casa. Una clau m'ajudaria a pressionar el tap cap a dintre.

MARGA. Potser sí. Com és que no hi hem pensat abans?

LAURA. No ho sé, però hauria pogut evitar mullar-me els peus.

MARGA. —

LAURA. Quina forma, quin tipus de clau són?

MARGA. Tu no les portes, les teves?

LAURA. No les duc mai, quan surto així, de nit.

MARGA. Hm.

LAURA. Tinc un amagatall secret a prop de casa.

MARGA. —

LAURA. Vols que obri l'ampolla, o no?

MARGA. — Merda.

LAURA. Què?

MARGA. M'he deixat les claus.

LAURA. —

MARGA. —

LAURA. T'has deixat les claus?

MARGA. A casa.

LAURA. —

MARGA. Merda.

LAURA. Ho has mirat bé?

MARGA. —

LAURA. Dintre de casa?

MARGA. Merda.

LAURA. N'estàs segura?

MARGA. He vingut sense res.

LAURA. —

MARGA. —

LAURA. Sense res de res?

MARGA. Merda.

LAURA. No has dut diners ni per un taxi?

MARGA. —

LAURA. Ho has mirat bé?

MARGA. Sí que els he portat, els diners, pel taxi.

LAURA. — Potser t'han caigut. Fa estona que no ens movem d'aquí.

(La LAURA es posa a buscar les claus per la sorra.)

MARGA. Sempre les deixava a casa, si sortia de nit alguna vegada. El meu marit m'esperava despert.

LAURA. No poden estar gaire lluny.

MARGA. Merda.

LAURA. Les trobarem, no pateixis.

MARGA. Tenia por que les perdés. Estan damunt la taula, les he deixat allà abans de marxar.

LAURA. Aquí no ens hi podem quedar massa més estona.

MARGA. No.

LAURA. —

MARGA. En què estava pensant? En què estava pensant?

LAURA. Segur que no t'han caigut?

MARGA. He vingut sense res, t'estic dient.

LAURA. Hm.

MARGA. —

LAURA. I demà has d'anar a treballar?

MARGA. Per què?

LAURA. No ho sé, demà és dijous.

MARGA. — Vols parar de buscar-les? Les he deixat sobre la taula de la cuina.

LAURA. Una vegada, Marga, quan era petita, estava fent els deures, a casa els avis, i sempre tenia el costum de posar-me el llapis a l'orella, aquí, el botiguer del poble també solia fer-ho, i a mi m'agradava imitar-lo, era un senyor gran que em donava caramels. Hi havia un problema que m'estava tornant boja, de naturals em sembla, que no m'acabava de sortir, no sé per què no em quadrava, i potser m'hi vaig passar tres quarts d'hora per comprendre què havia de fer, era el primer problema difícil amb què m'havia trobat realment. Llavors, quan per fi l'havia entès, després de passar-m'hi tres quarts d'hora, va resultar que m'havia desaparegut el llapis, el duia a l'orella, esclar, però em vaig anar posant nerviosa, no ho sé, tenia

por d'oblidar com s'havia de resoldre, aquell problema, si no ho escrivia, i haver estat perdent el temps inútilment. I vaig regirar tota l'habitació durant mitja hora, perquè no tenia res per escriure, fins que em vaig posar a plorar, em vaig posar a plorar i vaig anar corrents fins a la plaça, i tothom va riure's de mi, evidentment.

MARGA. Em sap greu haver-te cridat.

LAURA. Estàs segura que les has deixat damunt la taula?

(La LAURA comença a fer-se una cigarreta, però de sobte s'atura en sec.)

MARGA. Sí, no cal que continuïs buscant.

LAURA. Com és que hi ha sorra?

MARGA. On hi ha sorra?

LAURA. —

MARGA. Se m'ha caigut sense voler.

(La LAURA guarda el tabac sense acabar la cigarreta.)

LAURA. — De vegades la memòria ens juga males passades, potser recordes haver-les deixat a la taula, i t'han caigut per la platja, en realitat.

MARGA. — Gràcies per preocupar-te tant per mi.

LAURA. Hm.

MARGA. Ets un sol, de debò. Gràcies.

LAURA. —

MARGA. Demà no he d'anar a treballar.

LAURA. Ah no?

MARGA. Si treballés, no ens trobaríem ara aquí.

LAURA. — Estàs a l'atur?

MARGA. M'has posat contenta, abans. No t'hauria d'haver cridat.

LAURA. Hm.

MARGA. No, no estic ben bé a l'atur. Sempre hi havia hagut molta feina, a l'empresa, i jo sempre m'hi he compromès a fons, crec que era rellevant el que hi feia, estic satisfeta de poder-hi participar. Demà, hm, és dijous, senzillament em donen un dia de festa. Tot plegat ha canviat força, han de veure si l'empresa serà capaç d'adaptar-se als nous temps que corren.

LAURA. Per què no encenem una foguera?

MARGA. Com, una foguera?

LAURA. Amb els cartrons. Allà hi ha troncs, també.

MARGA. I si ens veu algú?

LAURA. No és il·legal, a la platja, fer-hi una foguera.

MARGA. Costarà que cremin, deuen estar encartonats.

LAURA. Així et banyes una estona, t'anirà bé, t'animarà mullar-te els peus.
Podries intentar pescar algun peix, abans n'hi havia un munt. Tot i
que no s'hi veia gaire, quan jo m'hi he ficat, et resultarà més exòtic.

MARGA. Segur que no és il·legal?

LAURA. També hi estudio dret, a la carrera.

MARGA. Hm.

LAURA. S'ha de saber què es pot fer i què no es pot fer, no et sembla,
Marga?

MARGA. —

LAURA. Jo recullo els troncs i tu els cartrons.

MARGA. Molt bé.

LAURA. Et ve de gust, ficar els peus a l'aigua?

MARGA. La veritat és que sí.

LAURA. T'animarà, t'anirà bé. A més, ara fa menys fred.

MARGA. Has pescat alguna vegada peixos amb les mans?

LAURA. —

MARGA. No anaves a pescar peixos, de petita? M'imagino que hi anàveu, tu
i la teva germana.

LAURA. Hm.

MARGA. Faltarà veure si ens fan foc, aquests troncs.

LAURA. He agafat els més secs que he trobat.

MARGA. De quin poble veniu?

LAURA. Tens el meu encenedor?

MARGA. No me l'has donat, crec, te l'has quedat tu.

LAURA. Per què no crema?

MARGA. No pot treure més flama?

LAURA. Hm.

MARGA. Arranca-li les vores, deuen estar humides.

*(La LAURA augmenta la flama de l'encenedor, i aconsegueix que cremi un
angle del cartró.)*

LAURA. Ara.

MARGA. — Quina escalforeta.

La MARGA i la LAURA s'ajupen una estona en silenci per mirar el cartró cremant, fins que el foc s'apaga sol.

MARGA. De fet, no havíem vingut a xerrar. — Ens podria veure algú i molestar-nos. Deixa'l apagat, millor.

LAURA. Si algú ens havia de veure, ja ens ha vist.

MARGA. Més tranquil·les, estarem. No el tornis a encendre.

LAURA. Penses banyar-te?

MARGA. Hm, em mullaré els peus, m'animarà.

LAURA. Vols provar d'endur-te l'ampolla?

(La MARGAriu.)

MARGA. Hm.

LAURA. Te la passo amb un mil·límetre d'avantatge.

MARGA. Em sembla que enviaré un missatge d'amor, a l'altra banda de l'oceà.

LAURA. O podria ser un crit de socors, si ho prefereixes.

MARGA. Tu l'has trobat freda?

LAURA. No. L'aigua?

MARGA. Sóc més aviat fredolica, saps?

LAURA. Fresqueta sí, però tampoc freda.

MARGA. Mentre que aguanto força bé a l'aire lliure, amb l'aigua en canvi/

LAURA. El teu marit també se n'ha anat a Tailàndia?

MARGA. — Allà sí que s'hi ha de banyar tothom, a totes hores, no creus?
Segur que hi convida més, la temperatura.

LAURA. Hm.

MARGA. Quan t'hi has ficat, corria aquesta brisa?

LAURA. T'hi acabes acostumant, al cap d'una estona.

MARGA. — I els peixos com eren?

LAURA. Normals, petits, no ho sé.

MARGA. — En quin sentit, dius que s'hi veia tot fosc?

LAURA. No hi arribaven els fanals, ja t'ho he comentat. Dependrà d'on et situïs.

MARGA. Deu ser que el mar absorbeix la claror.

LAURA. Hm, deu ser això.

MARGA. Hi ha una certa llum, a la sorra.

LAURA. Com és que treballa amb una ONG irlandesa, la teva filla?

MARGA. També hi plou sovint, a Irlanda, es troben més capacitats per ajudar aquella gent, m'imagino.

LAURA. I quina mena d'ONG?

MARGA. T'ho puc dir un altre dia, si t'interessa.

LAURA. Tinc una set...

MARGA. Aquí no hi ha feina.

LAURA. Llavors per què va estudiar enginyeria agrònoma?

MARGA. Tu per què estudies periodisme?

LAURA. Per poder fer jo les preguntes.

MARGA. Hm.

LAURA. Ho diu un amic/ meu.

MARGA. S'ha d'estudiar, avui/ dia.

LAURA. Vols que et guardi les sabates?

MARGA. Les deixo aquí mateix.

(La MARGA es descalça i s'apropa cap al mar. Abans de ficar-se a l'aigua, es queda una estona immòbil.)

LAURA. Què passa?

MARGA. Té, queda't també els diners del taxi, no vull que es mullin.

LAURA. Hm.

MARGA. Guarda'ls bé, sobretot.

LAURA. —

MARGA. Crec que m'ha tocat un peix, però no els acabo de veure.

LAURA. N'hi havia un munt.

MARGA. Et sembla que sura, una ampolla de vidre?

LAURA. Si no li entra aigua...

MARGA. M'has enganyat, està bastant freda.

LAURA. Estava fresqueta, t'he dit.

MARGA. Per què no vénis una estona?

LAURA. —

MARGA. Posa els diners dins d'una sabata.

LAURA. Hm.

MARGA. La sorra, des d'aquí, es controla.

(La LAURA es dirigeix cap al mar. La MARGAriu.)

LAURA. No m'esquitxis, per favor.

MARGA. Aviam qui enxampa un peix abans, entesos?

LAURA. —

MARGA. No m'hi guipo. On t'has ficat?

LAURA. —

MARGA. Vigila, em faràs caure.

LAURA. Potser des del passeig sí que ens veuen.

MARGA. Està freda, eh?

LAURA. —

MARGA. Que curiós, aquest canvi de llum.

LAURA. Hm.

MARGA. Jo vaig passant, si no t'importa. Uf, quin fred...

(La MARGA surt de l'aigua. Salta una mica per entrar en calor, i es calça sobre el cartró. Després, continua saltant una estona. La LAURA treu els diners de la sabata, se'ls guarda i també es calça.)

MARGA. Torna a encendre la foguera, només un moment. Tu no estàs congelada?

LAURA. Una mica.

MARGA. Has pescat algun peix?

LAURA. I tu?

MARGA. No m'hi veia gens, però se sentien les pessigolles.

LAURA. Hm.

MARGA. Deixa-ho córrer, millor que no l'encenguis. Salta, saltem una estona, t'ajudarà a entrar en calor. Oh, tenies raó, ara m'he despertat. Venir a la platja i no ficar els peus a l'aigua... Salta una estona. Per tu no estava tan freda, oi? És l'edat, contra això no s'hi pot lluitar. Igualment, no t'hauries de refredar, després, fes-me cas.

(La LAURA salta una estona.)

LAURA. No vols que l'encengui, llavors?

MARGA. Tampoc no cremaria, igual que abans, com a molt el cartró. Però si vols... Crec que no val la pena, de totes maneres. Més tranquil·litat, així, no? Com et notes, tens fred?

LAURA. Estic bé. Potser no hauria de... Però estic bé, estic bé.

MARGA. Feia temps que no posava els peus al mar, juraria que no m'hi havia banyat mai de nit, és diferent. Avui no ens hem acabat de banyar, però més endavant, quan faci calor... El problema, tot i això, no és tant el fred, que podria ser de fet força pitjor, sinó la brisa, que...

LAURA. — De tant en tant arriben ràfegues més fresques, hm.

MARGA. La veritat és que estem tenint una nit molt bona.

LAURA. I tant.

MARGA. Altres anys aquestes dates eren realment fredes.

LAURA. — O pluvia.

MARGA. Hm.

LAURA. —

MARGA. I en canvi, mira quina lluna...

LAURA. Té, els diners.

MARGA. —

LAURA. Millor que els guardis tu, no?

MARGA. Sí.

LAURA. M'he marejat una mica, abans.

MARGA. Devia ser la son. Se t'ha passat, amb l'aigua?

LAURA. Hm.

MARGA. Em promets que demà descansaràs? No cal que estudiïs cada dia, suposo que ets una noia molt treballadora. I intel·ligent, salta a la vista.

LAURA. Crec que acabaré bevent d'alguna ampolla. Tu no tens set?

MARGA. Si vols... És la sal, que resseca els llavis.

LAURA. M'ha anat bé, ficar els peus en remull. Ara em trobo perfectament.

MARGA. Vius sola?

LAURA. —

MARGA. Segur que et trobes bé?

LAURA. I tant. A més, m'estic acabant de despertar, amb aquesta brisa.

MARGA. Mentre no ens refredem...

(La LAURA agafa una ampolla mig plena i en beu bastant vi.)

LAURA. En vols?

MARGA. No et fa cosa?

LAURA. Tenia una set...

MARGA. Beu-ne més. Beu-ne més, de moment no en vull.

LAURA. Està fresquet.

MARGA. M'ho imagino.

LAURA. La teva filla tampoc no deu ser gaire maniàtica, si ha marxat a viure a Tailàndia. I s'hi pretén quedar?

MARGA. Ara per ara sí.

LAURA. —

MARGA. No tenia previst que estudiés una carrera i m'acabés a l'estranger. La vaig animar particularment, perquè anés a la universitat, es fa imprescindible haver-hi passat, en aquest món, cada vegada més, i en el fons sempre he volgut el millor per ella, tot i que això de marxar fora... Les mares han de voler facilitar la vida als fills, després cadascú ja se la complica.

LAURA. Amb quina edat et vas quedar embarassada?

MARGA. Massa jove, ja t'ho he dit.

LAURA. Què significa massa jove? Per què no vas avortar?

MARGA. — M'alegro que puguis estudiar una carrera, tens altres eines, et farà la vida més fàcil.

LAURA. No tot és tan senzill a la universitat.

MARGA. — La vida no és tan senzilla, tampoc.

LAURA. —

MARGA. Beu una mica, deus tenir els llavis ressecs.

(La LAURA beu més.)

LAURA. —

MARGA. Se t'ha calmat el mareig?

LAURA. Quin mareig?

MARGA. Llàstima que no haguem pogut encetar cap de les dues ampolles.

LAURA. Hauríem rigut més.

MARGA. Quin vent tan fred...

LAURA. Vine, saltem una estona.

(La MARGA i la LAURA salten una estona.)

MARGA. No ens passarem la nit saltant.

LAURA. Hm.

MARGA. Què pensaria, algú que ens estigués veient?

LAURA. Pensaria que sí que hem arribat a encetar les ampolles.

MARGA. Saps què m'agradaria fer?

LAURA. No, no ho sé.

MARGA. — Una cabana.

LAURA. Com vulguis.

MARGA. El problema no és tant el fred, ens protegiria del vent, una cabana.

LAURA. Hm.

MARGA. I ens ho passarem bé.

LAURA. —

MARGA. —

LAURA. Jo agafo cartrons i tu troncs?

MARGA. Provem només amb cartrons, primer. Si al final necessitem troncs, ja en recollirem.

LAURA. T'ajudo?

MARGA. Tampoc no cal que es tracti d'una gran cabana. Mentre hi capiguem, encara que sigui estirades...

LAURA. Hm.

MARGA. Crec que amb aquestes dues caixes n'hi haurà prou.

LAURA. Tu manes.

(La MARGA i la LAURA intenten muntar amb dues caixes una cabana on hi càpiguen estirades. La MARGAriu de tant en tant davant les dificultats d'aconseguir que les dues caixes s'aguantin.)

MARGA. Puf, puf, puf, puf, puf.

LAURA. Potser amb una mica de sorra...

MARGA. Per què no s'aguanta?

LAURA. Qui ens estigui veient, deu pensar...

MARGA. No. — Ara no ens veu ningú.

LAURA. — Molt bé.

MARGA. Fica't a dintre, aviam si es manté dreta així.

LAURA. No hi ha gaire espai.

MARGA. Amb aquesta fresqueta que corre...

LAURA. Hm.

MARGA. No et belluguis, que la trencaràs.

LAURA. Doncs deixa de fer-me pessigolles.

MARGA. Prepara't, que hi entro.

LAURA. Però vés amb compte, no sembla gaire resistent.

MARGA. Què és això?

LAURA. La meva mà.

MARGA. No et moguis, que la trencaràs.

LAURA. Estira la cama, me l'estàs clavant tota.

MARGA. Per què no ens quedem una estona calladetes?

LAURA. Hm.

MARGA. La trencarem, no et moguis tant.

Durant una estona, les dues resten en silenci dins la cabana, però sense arribar a estar-se quietes del tot. A un moment donat, la fan rodolar sobre un costat. La MARGA riu excitada, fins que trenquen els cartrons, i continuen esteses un moment.

MARGA. Així no funciona.

LAURA. No.

MARGA. — T'he fet mal?

LAURA. M'has estripat la samarreta, he sentit un crec.

MARGA. Hauríem d'aconseguir més estabilitat.

LAURA. Es nota poc. No, potser no ha estat res. — Para de fer-me pessigolles, si us plau.

MARGA. Alegria la cara, dona. Aviam, deixa-m'ho veure. Només se t'ha descosit, això s'arregla fàcil.

LAURA. Hm.

MARGA. Fem-ne una altra, però que sigui més ampla, vols? Vés a buscar un parell de branques, corre, podem obrir les caixes i utilitzar-les de paravent.

(La LAURA tragina algunes branques que ha anat a recollir.)

LAURA. Et serveixen, aquestes?

MARGA. No n'hi havia de més llargues?

LAURA. Vaig a mirar-ho.

(La LAURA tragina algunes branques més llargues.)

MARGA. M'ajudes a clavar-les?

LAURA. Sí.

MARGA. Oh, ja sé què podríem fer. Una tenda de campanya, què et sembla. Vine, ajuda'm a clavar-la millor, si no ho està prou, caurà de seguida. Més, més, tant com puguis. Vols anar a buscar els cartrons? Sobretot, que siguin amples, aviam què ens acaba sortint.

LAURA. Sí.

MARGA. Agafa'l tu per aquí.

LAURA. És freda, aquesta brisa.

MARGA. Va a ràfegues. Hi cabrem més còmodes, ja ho veuràs.

LAURA. Què faig?

MARGA. Mira si pots reforçar els costats amb sorra.

LAURA. Hm.

MARGA. Entra, s'hi està molt millor.

(La MARGA i la LAURA s'asseuen dins la cabana.)

LAURA. Ara torno.

MARGA. Hm.

(La MARGA es queda dins la cabana, i la LAURA s'aparta per començar a fer-se una cigarreta, però s'atura.)

LAURA. Com és que hi ha sorra?

MARGA. —

LAURA. Me cago en la puta.

MARGA. Se m'ha caigut, abans, ja t'ho he dit, ho sento.

LAURA. Què? Què sents?

MARGA. Ha estat sense voler.

LAURA. Hòstia.

MARGA. De debò, ha estat sense voler.

LAURA. T'adones del que has fet, mala puta? I ara què? Eh? I ara què?

MARGA. No ho sé.

LAURA. No ho saps? Doncs jo sí que ho sé, hòstia puta.

(La LAURA agafa un grapat de sorra i el llança contra la MARGA a la cabana.)

LAURA. Mira si no ho sé.

MARGA. — Em sap greu. De debò que ha estat sense voler.

LAURA. I ara qui se'l fuma, aquest tabac?

MARGA. Potser no s'ha embrutat tot. Potser encara el pots aprofitar. Tan sols se m'ha caigut un moment.

LAURA. Quina merda.

MARGA. — I segurament no tindria per què passar res, m'imagino. Només és sorra.

LAURA. L'únic que necessitava, l'únic, era fer un cigarro, saps? —

(La LAURA es fa desconfiada una cigarreta, i l'encén.)

MARGA. Ho sento.

LAURA. Hm.

(La LAURA s'asseu dins la cabana amb la MARGA, i al cap d'una estona llança la cigarreta a la sorra.)

MARGA. Em sap molt greu

LAURA. Això és infumable.

MARGA. —

LAURA. —

MARGA. Encara tens mal de cap?

LAURA. —

MARGA. —

LAURA. Em trobo millor.

MARGA. — No t'ho sabria explicar, què hi fa a Tailàndia, la meva filla. No hi he anat mai, tampoc, i ja no crec que hi vagi, ara. Com si se m'assemblés en tot, sempre vaig pretendre mirar-la, en particular quan va començar a estudiar a la universitat. Encara que en el fons potser no ho vaig desitjar mai, que fes una carrera. Cada dia, però, li deia que era imprescindible, per suposat, que ho aprofités, que no em defraudés. Les notes que treia, a l'escola, eren regulars, no acabava

de tenir del tot clar si volia anar-hi o no hi volia anar, la vaig haver de convèncer jo.

LAURA. Crec que m'he refredat.

MARGA. Jo — qui sap si potser hauria pogut acabar anant a la universitat. No es tracta de cap excusa, l'embaràs, hi accedien només uns pocs, avui dia és diferent. Cal trobar una motivació, sobretot, perquè cobri sentit, jugues amb avantatge si els teus pares són pagesos. Vaig néixer aquí, sempre he viscut aquí, i no m'he plantejat mai marxar. Però ho entenc. Ho entenc, els fills han de viure la seva vida, això tampoc no era ben bé el mateix, abans.

LAURA. Depèn de per qui parlis. No?

MARGA. Per descomptat. — De mi, parlo sempre de mi. Del que conec, és obvi, tot i que t'asseguro que anaven d'aquesta manera, les coses. No cal un títol per saber del cert com han sigut algunes coses. I no em refereixo a tu, no hem vingut a parlar de tu, ni vull parlar de tu. Probablement no hauria de generalitzar, tens raó, però tothom necessita generalitzar una mica el passat propi, no et sembla? Hi ha massa circumstàncies en què pot resultar dolorós, a vegades, atrevir-te a no generalitzar el teu passat.

LAURA. Hm.

MARGA. Què més dóna, si era Tailàndia o Cambodja.

LAURA. Sort que ja no fa tant de fred.

MARGA. Et trobes bé?

LAURA. Quan fa fred em costa respirar, és difícil de saber. Quan en fa molt, sobretot, em refereixo, llavors m'entren tremolors, tot i que igual que m'agafa, se'm passa. Potser el fred no hi té res a veure.

MARGA. Fica't a la cabana, quina necessitat que et toqui l'aire. No vull que et constipis.

LAURA. Em trobo bé, estem tenint una nit molt bona. Però he fet ben fet, de beure una mica.

MARGA. Vas controlant-te, com estàs, de ferro?

LAURA. Normal. — No hi penses anar mai, a Tailàndia?

MARGA. Crec que si vull recuperar les claus no em quedarà altre remei.

LAURA. De debò que no tens set? A mi realment em feia falta, em notava la boca resseca.

MARGA. Hm.

LAURA. T'atreveixes, amb l'ampolla?

MARGA. La costura, se t'ha després, hauria sigut una llàstima que s'hagués estripat, m'agrada molt aquesta brusa que portes. No cal que et preocupis, no és res, t'ho arreglaran de seguida. Si la teva mare sap cosir... Mentre es tracti d'una bona tela, no sol haver-hi problemes a l'hora de reforçar-ne les costures. Va haver-hi un temps en què m'hi vaig dedicar, per això t'ho dic, ja veuràs que no és res greu. Fa molta ràbia, ho entenc, sobretot quan te l'ha regalat algú.

LAURA. — Jo beuré una mica més. En voldràs?

MARGA. És bo?

LAURA. Per què? Et fa mania?

MARGA. No li ha entrat sal?

LAURA. No. No li ha entrat sorra, tampoc.

MARGA. Hm.

LAURA. Quan t'hi decideixis, ja m'ho faràs saber.

(La LAURA beu de l'ampolla. La MARGA l'hi agafa, i també en beu.)

MARGA. Em sap greu, el tabac.

LAURA. Si al final es pot cosir, la samarreta, doncs res.

MARGA. Me l'apropes?

LAURA. —

(La LAURA apropa l'ampolla a la MARGA.)

MARGA. Usualment, et parlo d'anys enrere, se sargia tot una i altra vegada, la roba resistia força més temps, ha canviat molt el tèxtil, aquí, en dues dècades. Qui sap què vol dir 'sargir', avui dia? Tu ho saps, què vol dir, 'sargir'? Els teus pares, hm. Com a màxim, n'estic segura, de tant en tant passaràs alguna puntada a la vora d'una faldilla, potser d'una brusa bona si et resulta especial per cert motiu, però les teles van empitjorant a cada temporada, sé de què em parlo. I l'únic que queda, ara com ara, és anar renovant l'armari. Hi ha més elegància, probablement, només cal veure la roba que portes, això sí.

LAURA. Suposo que almenys entendràs que aquesta mena de roba no la duc sempre.

MARGA. Hm.

LAURA. —

MARGA. Amb la teva edat, jo no la portava mai, aquesta roba.

LAURA. La samarreta, per cert, no es tracta de cap regal.

MARGA. És ben/ bonica.

LAURA. I potser he sargit més vestits del que creus/

MARGA. Tenia una set...

LAURA. En queden altres, d'obertes, si et ve de gust.

MARGA. Hm.

LAURA. Negre o blanc, ara?

MARGA. Tria tu.

LAURA. No hi vagis, a Cambodja. Què se t'hi hauria perdut, en el fons?

MARGA. Les claus de casa. *(Se li escapa un riure.)* Ves per on. Et sembla poc? *(Riu.)* La veritat és que és una pena, quina pena, la veritat, pensar que amb una sola clau les hauríem pogut obrir totes. Tot i que no està gens malament. Jo prefereixo el vi negre, però. Però aquest està fresquet, és un Rueda, és un Rueda com Déu mana, sense sorra, sense sal, i sense colorants.

LAURA. Fa fred, Marga.

MARGA. Hauries de beure més.

LAURA. Estic bé.

MARGA. Aquí som totes iguals, em sents?

LAURA. Ja va sent hora de marxar, no?

MARGA. T'ajudaria a entrar en calor, fes-me cas, hauries de beure més.

LAURA. Demà per mi sí que és dijous.

MARGA. *(Riu.)* Per mi no.

LAURA. —

MARGA. No consentis que me les acabi jo totes, seria un desastre.

LAURA. Hm.

MARGA. Poc acostumada a beure, estic, i menys a barrejar.

LAURA. Doncs no beguis.

MARGA. Saltem una estona, entraràs en calor.

LAURA. —

MARGA. Tu també has de saltar.

LAURA. Estic bé, de debò.

MARGA. Mira com salto.

LAURA. Hm.

(La MARGA salta fins que es deixa caure sobre la sorra, rient. Li llença sorra a la LAURA, sense força.)

MARGA. M'he de venjar de tu... — Ai, que em marejo. Apropa-me'n una de negra, i et perdono. En queden, encara?

LAURA. Per aquí, és l'última de les obertes.

MARGA. N'hauràs d'anar a buscar més, aleshores.

LAURA. Ja va sent hora de marxar, crec.

MARGA. Ara que començàvem a passar-nos-ho bé?

LAURA. Tens els diners del taxi?

MARGA. Me'ls has tornat, abans.

LAURA. Hm.

MARGA. —

LAURA. —

MARGA. Quina hora deu ser? Vola que és massa, el temps, oi? Hauries d'haver impedit que me les acabés totes, estic poc acostumada a barrejar. Encara sort que no n'hem arribat a obrir de les tancades.

LAURA. —

MARGA. Què esperem? Tens raó, ja tocaria anar fent un pensament.

LAURA. Tu fes el que vulguis, jo marxo.

MARGA. L'única clau que existeix per arribar on vols arribar, desenganya't, serà l'esforç, el teu esforç personal, tot i que no cal que estudiïs cada dia, evidentment, també és bo que surtis amb els amics, ets jove, has de sortir sovint. No t'adormis i tindràs un bon futur, creu-me, jo no vaig gaudir d'aquesta oportunitat, era una altra època, els temps han canviat, i força de pressa, t'hi has de poder adaptar, és imprescindible que aprofitis els estudis.

LAURA. Sí, mama...

MARGA. Sempre trobaràs alguna cosa, si busques bé.

LAURA. Et sents millor, dient-me tot això?

MARGA. — No. No ho sé.

LAURA. Quan necessites diners, sempre trobes alguna cosa.

MARGA. No, no sempre. Per això has d'estudiar. Estudia.

LAURA. Què et penses que faig?

MARGA. Sobretot, no li facis cas a ningú. Hi ha molta gent que està allà esperant a l'aguait, molts, que facis un pas en fals per sentir-se més còmodes amb si mateixos, que estan esperant quedar-se per fi tranquils veient que poden dominar-te d'alguna manera. Ignora'ls, no tenen res a veure amb tu. Que els follin. Que els follin,

senzillament. Que es fiquin en els seus assumptes, que en deuen tenir uns quants, creu-me.

LAURA. Ja has acabat? Puc marxar?

MARGA. Vine aquí, vull sentir la teva olor.

LAURA. Què vols, ara?

MARGA. Vine, vine aquí.

(La LAURA s'ajup al costat de la MARGA.)

LAURA. Què?

MARGA. Aprofita-ho, digue'm que ho aprofitaràs.

LAURA. —

MARGA. M'agrada sentir la teva olor, em fa estar millor amb mi mateixa. Deixa'm mirar-te la cara, vine, vull veure't de més a prop. Gràcies per haver-te quedat, necessitava la teva companyia. He procurat no dir-t'ho, però m'he sentit molt buida, aquests dies. Ets un sol, no t'adormis i tindràs davant el futur que mereixes. Jo crec en tu, em sents? Tenia ganes de tornar-te a veure la cara per darrera vegada, potser, has de viure la teva vida, i no te la compliquis massa, m'ho promets?

LAURA. —

La MARGA s'estira en silenci, i la LAURA resta ajupida al seu costat.

Al cap d'una estona, la LAURA li posa la mà al damunt, li agafa els diners i s'alça.

MARGA. Em pots tapar els peus, per favor?

La LAURA obre un cartró i el posa damunt de la MARGA, per cobrir-li el cos, deixant-ne visibles el cap i també els peus.

La LAURA marxa.

FOSCOR